

Arrest

nr. 185 188 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en een etnische Somaliër te zijn, afkomstig uit Mogadishu. U behoort tot de clan Hawiye. U woonde uw hele leven in de wijk Dharkenley in Mogadishu en behaalde ook uw diploma secundair onderwijs 8 of 9 maanden voor uw vertrek. In december 2014 werkte u gedurende een maand voor een waterfirma.

U verklaart dat u samen met uw moeder, 3 zussen en vrouw samenwoonde in Dharkenley. Uw vader zou in 1997 naar Saoedi-Arabië zijn verhuisd om daar te werken.

In 2010 zou hij een keer zijn teruggekeerd. Uw moeder zou hem jaarlijks bezoeken. U verklaart op 20 februari 2014 te zijn getrouwd met I.A.A.G..

U verklaart dat uw oom (de man van de zus van uw vader) het hoofd is van de bewakers op de legerbasis in Wadajir (Mogadishu). Hij zou daar 2 jaar voor uw vertrek zijn beginnen te werken en dat werk nog steeds uitvoeren.

U verklaart dat u op een nacht, op 20 november 2014, terugkeerde van een voetbalwedstrijd en dat u door 4 mannen werd achtervolgd. Zij zouden u met een geweer bedreigd hebben. U verklaart dat u met uw eigen T-shirt geblinddoekt werd en dat zij u vroegen om explosief materiaal mee te nemen naar de werkplaats van uw oom. U zou dit hebben geweigerd. Zij zouden u uiteindelijk hebben laten gaan, maar ermee gedreigd hebben u te doden als u hen niet zou gehoorzamen. Zij zouden tot de groepering van Al-Shabaab behoren.

Toen u nadien tegen uw moeder vertelde wat er was gebeurd, zou zij u gezegd hebben dat jullie niet naar de politie konden gaan en moesten afwachten wat er verder zou gebeuren. Jullie zouden hierover niets tegen uw oom hebben gezegd. U verklaart dat u nadien 5 dreigtelefoontjes kreeg.

Op een nacht, op 25 december 2014, zouden vier mannen naar uw huis zijn gekomen. U verklaart dat u niet thuis was. Zij zouden uw moeder, vrouw en zussen in een kamer hebben opgesloten en het huis hebben doorzocht. Uw zus zou hebben gezegd dat zij niet wisten waar u was. Uw moeder zou u kort na hun vertrek hebben opgebeld om u te informeren over de situatie en u hebben aangeraden om naar het huis van een vriend te gaan. U zou nog even hebben overwogen om het explosief materiaal toch naar uw oom te brengen om op die manier uw eigen leven te redden. Uw moeder zou u dit hebben afgeraden omdat zij de explosieven ook vanop afstand kunnen laten ontploffen en dat u hierbij ook kunt omkomen. De laatste 5 dagen voor uw vertrek zou u in de wijk Hodan (Mogadishu) hebben verbleven. U zou in die dagen uw vertrek hebben voorbereid.

U stelt op 2 januari 2015 te zijn vertrokken vanuit Mogadishu. Drie dagen later kwam u aan in Galkayo (Somalië). Via Hargeisa reisde u verder naar Ethiopië. Vervolgens reisde u naar Soedan en Libië. Vanuit Libië nam u de boot naar Italië. U reisde zo verder tot in België. U kwam aan op 24 mei 2015 en diende op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

Na uw vertrek zou uw zus uw telefoonnummer in gebruik hebben genomen en nog 1 keer telefonisch zijn bedreigd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen met Al-Shabaab waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Dat blijkt onder meer uit het feit dat u uitgerekend in de periode dat u met uw leven bedreigd werd én zowel persoonlijk als telefonisch werd benaderd door Al-Shabaab, op zoek ging naar werk. U zou in de maand december zijn gestart als leverancier voor een waterfirma. Dit was amper 10 dagen nadat u met uw leven werd bedreigd en werd gevraagd explosief materiaal in het huis van uw oom te smokkelen zodat hij samen met andere stamleden en legerofficieren zou sterven. U zou watervaten hebben geleverd aan winkeliers in uw eigen district. Wanneer u daarenboven gevraagd wordt, waarom u hiermee gestopt bent, verklaart u dat het slecht betaald werd en omdat het zwaar werk was (gehoorverslag CGVS, pp. 7-8, 16). Wanneer u gevraagd wordt of u nadien nog naar werk hebt gezocht, verklaart u dat u niet hebt gezocht omdat u daarover niet had nagedacht (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is zeer merkwaardig dat u over de bedreigingen op dat moment met geen woord rept. Hoewel u verklaart dat u zeer bang was in die periode en schrik had wanneer u onbekende gezichten zag op straat (gehoorverslag CGVS, p. 26), ging u uitgerekend een job uitvoeren waarbij u met héél veel onbekende mensen in contact kwam. Het lijkt er dan ook geenszins op dat u zich trachtte te verbergen. Daarbij komt nog dat u verklaarde 's avonds steeds binnen te blijven, hoewel later uit uw verklaringen bleek dat u nog steeds 's avonds met uw vrienden rondhing. Op de avond dat Al-Shabaab uw huis had bezocht, was u immers op pad (gehoorverslag CGVS, p. 27). Het is dan ook zeer toevallig dat u uitgerekend die avond niet thuis was. Hoewel u verklaart dat u geen 24 uur per dag als een gevangene in uw huis kon blijven, lijkt het er allerm minst op dat u niet meer buitenkwam (gehoorverslag CGVS, p. 28). Het enige wat u hierop kunt zeggen is dat u zichzelf wijsmaakte dat het overdag veiliger was. Aangezien u zelf verklaart niet te kunnen weten wie bij Al-Shabaab behoort omdat zij zich niet kenbaar maken, kon u zich net omwille van uw verplaatsingen overdag doorheen de hele wijk, nog gemakkelijker ten prooi laten vallen van Al-Shabaab. Het lijkt er dan ook geenszins op dat u zich trachtte te verbergen. Het lijkt er bijgevolg evenmin op dat u überhaupt problemen had.

Daarbij komt nog dat u op het CGVS verklaart dat het bezoek van Al-Shabaab aan uw huis tussen 22u en 23u plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 27), terwijl u op DVZ verklaarde dat dit om 3u 's nachts

gebeurde (vragenlijst DVZ). Ook deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het zeer bevreemdend dat u uw oom op geen enkel moment zou hebben gewaarschuwd over de bedreigingen waarmee u geconfronteerd werd. U zou nochtans explosieven moeten brengen naar zijn woon/ werkplaats waarbij ook hij gedood zou worden. Uw enige bekommernis bleek te zijn dat hij op die manier zijn gezin kon achterlaten door meer in de basis te blijven om zo zijn veiligheid te garanderen (gehoorverslag CGVS, pp. 20-21). Uw oom zou echter tot op heden geen problemen hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 20). U hebt daarenboven geen enkel idee hoe Al-Shabaab kon weten dat het huis van uw oom toegang had tot de militaire basis via een geheime deur in zijn huis (gehoorverslag CGVS, p. 25). Er kunnen bovendien bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over het feit dat u in deze basis zou zijn geweest. Uit uw verklaringen blijkt immers dat eender wie die in het huis van uw oom komt, zich in zekere zin toegang kan verschaffen tot de militaire basis. Gelet op de dreiging van Al-Shabaab ten aanzien van militaire gebouwen en personen, is het zeer eigenaardig dat een basis dergelijke zwakte zou hebben. Wanneer u gevraagd wordt om alle details te vertellen over de basis, komt u echter niet verder dan te vertellen dat "het een grote plaats is en dat er verschillende verdiepingen zijn, 2 of 3. 1 heeft 2 verdiepingen en het andere 3 verdiepingen. Er zijn geen andere dingen." Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u er wel degelijk toe in staat bent om een situatie te beschrijven, is het zeer eigenaardig dat deze verklaringen zodanig gebrekkig zijn. Het is dan ook bedenkelijk dat u als burger zomaar in deze basis kon komen om 'hallo te zeggen tegen uw oom'. Het hoofd van het leger alsook andere belangrijke legerofficieren zouden immers naar deze basis komen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Kortom, het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u toegang had tot deze basis, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen om explosieven naar deze basis te brengen.

Bijkomend kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen. Hoewel u wel 5 keer telefonisch bedreigd werd en u telkens met de dood werd bedreigd indien u niet zou meewerken, weigerde u elke keer (gehoorverslag CGVS, pp. 26-27). Al-Shabaab zou u bovendien gezegd hebben dat ze wisten waar u was en wat u aan het doen was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Indien zij hier daadwerkelijk van op de hoogte waren, hetgeen inderdaad niet moeilijk kon zijn gelet op uw job, is het zeer eigenaardig dat zij u toch lieten begaan. U zette daarenboven steeds de telefoon uit gedurende enkele dagen, om nadien opnieuw dreig telefoontjes te ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Wanneer iemand dusdanig bedreigd wordt en constant lastig wordt gevallen, is het des te meer bevreemdend dat uw moeder deze bedreigingen niet serieus nam (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hieraan kan verder nog worden toegevoegd dat u op DVZ verklaarde dat het uw moeder was die bedreigd werd. Hierover rept u op het CGVS echter met geen woord. Erger nog, u verklaarde op DVZ zelfs dat u voor de eerste keer op 10 november 2014 werd bedreigd en niet op 20 november 2014 zoals u op het CGVS verklaart (gehoorverslag CGVS, p. 26), en voegt daaraan toe dat uw moeder enkele dagen later verschillende keren werd bedreigd (namelijk op 16/17/18 november 2014) (zie vragenlijst DVZ). Kortom, de opeenstapeling van bovenstaande feiten zorgt ervoor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest.

Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat u door Al-Shabaab gezocht zou worden, is het feit dat uw zus tot op de dag van vandaag uw Somalisch nummer gebruikt, het nummer waarop u werd opgebeld door Al-Shabaab en werd bedreigd. Aangezien u de maand voor uw vertrek wel 5 dreig telefoons zou hebben gekregen en tussendoor uw telefoon telkens gedurende enkele dagen uitschakelde, is het zeer eigenaardig dat uw zus dat nummer zo graag wilde gebruiken omdat het een leuk oud nummer is (gehoorverslag CGVS, p. 4). Daarbij komt nog dat het des te meer bevreemdend is dat uw zus slechts 1 keer zou zijn opgebeld en bedreigd door Al-Shabaab sinds zij het nummer in gebruik heeft, 'omdat zij vrouwen geen kwaad aandoen' (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gelet op het feit dat Al-Shabaaab uw huis wel degelijk zou hebben binnengevallen toen daar alleen vrouwen aanwezig waren – indien hier geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non – is het niet geloofwaardig dat het loutere feit dat u niet meer ter plaatse bent, ertoe zou hebben geleid dat alle problemen meteen zijn opgehouden. Indien zij u daadwerkelijk een maand lang doelgericht en intensief zouden hebben opgespoord, is het heel merkwaardig dat zij hun zoektocht van de ene op de andere dag stopzetten, met name omwille van het feit dat een vrouw één keer de telefoon beantwoordt. Kortom, bovenstaande elementen kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat u het slachtoffer zou zijn (geweest) van vervolging door Al-Shabaab.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is.

Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-

Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016", "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016", "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016", "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016" en "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016".

Op 5 januari 2017 laat verwerende partij aan de Raad gelet op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: "COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 oktober 2016 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal stelt het vreemd te vinden dat verzoeker tijdens de periode dat hij werd bedreigd begonnen is met werken, wijst hij erop dat hij *“beginnen werken is uit noodzaak, ongeacht de dreiging voor haar leven”* omdat *“alle financiële last kwam op haar schouders terecht”* en *“haar gezin anders niet zou kunnen overleven”*. Hij klaagt aan dat verwacht wordt *“dat verzoekende partij – die zoveel verantwoordelijkheid moest dragen – zich altijd zou verschuilen en niet zou werken”*. Hij geeft aan dat hij *“zo voorzichtig als zij kon”* was, maar dat hij *“nu en dan eens buiten (kwam), omdat zij ervan overtuigd was dat zij ook in haar eigen huis nooit veilig was”*.

Dat verzoeker zijn oom niet op de hoogte bracht, wijt hij aan het feit dat zijn oom ernstig ziek was en hij hem niet wilde verontrusten. Hij meende *“dat – zolang zij niet inging op het voorstel van Al Shabab – zij hun dreiging ook niet zouden uitvoeren en haar oom aldus veilig zou zijn”*.

Aangaande de incoherenties tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, voert hij aan *“dat het gehoorverslag nooit herlezen werd door de DVZ. Zij kan dan ook niet weten of alles correct werd vertaald door de tolk”*. Hij volhardt in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal *“focust op pietluttigheden”*, dat de essentie van zijn asielrelaas uit het oog verloren wordt en dat er gefocust wordt *“op kleinigheden en inconsistenties die er niet zijn”*.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van *“het non refoulement beginsel”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming herneemt verzoeker passages uit de informatie in het administratief dossier inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu. Hij wijst op de complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen, de andere gewelddadige incidenten en het geweld tegen burgers dat gestegen zou zijn. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Artikel van ‘The Guardian’, dd. 22 januari 2016”, “Artikel van ‘The Telegraph’, dd. 26 februari 2016”, “Artikels ‘NDTV’ en ‘Garowe’ dd. 11 april 2016”, “Artikel ‘Newsweek’ dd. 19 april 2016” en “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016” “Artikel ‘De Morgen’ dd. 25 juni 2016” en “Artikel ‘De Morgen’ 26 juli 2016”, over recente aanslagen waarbij gewone burgers omkwamen. Hij citeert uit “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016” aangaande de terugkeer naar Mogadishu en de humanitaire situatie aldaar.*

Verzoeker klaagt aan dat er *“op geen enkel ogenblik onderzocht (wordt) of verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terug vallen in Somalië. Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Het is in de Somalische maatschappij onmogelijk om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan. Verwerende partij heeft niet onderzocht of dit netwerk specifiek voor verzoekende partij überhaupt aanwezig is in Mogadishu.”*.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen met Al Shabaab. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

2.6. Verzoeker legde immers incoherente en onaannemelijke verklaringen af over de bedreigingen van Al Shabaab. Hij beweerde dat hem gevraagd werd explosief materiaal mee te nemen naar de militaire basis waar zijn oom werkte, die hij kon bereiken vanuit een geheime deur in diens woning. Daargelaten dat het niet aannemelijk is dat een militaire basis als een dergelijke toegang zou hebben, blijkt deze toegang bovendien ook niet geheim. Verzoeker stelt zelf dat hij als burger via deze weg zomaar zijn oom op de legerbasis kon gaan bezoeken (gehoor, p. 24-25) en dat Al Shabaab wist van deze geheime doorgang (gehoor, p. 25). Verzoeker toont evenmin enige bekendheid aan met de militaire basis die hij niet kon omschrijven (gehoor, p. 26). Indien verzoeker daadwerkelijk ingeschakeld werd door Al Shabaab om zijn oom te doden dan is niet aannemelijk dat verzoeker naliet om zijn oom in te lichten van deze bedreigingen; Waar het verzoekschrift toelicht “– zolang zij niet inging op het voorstel van Al Shabab – zij hun dreiging ook niet zouden uitvoeren en haar oom aldus veilig zou zijn” en volgens verzoeker tijdens zijn gehoor “zodat hij niet zou stressen, want hij heeft diabetes. En je kunt je inbeelden dat als je iemand zegt dat hij is uitgekozen en dat hij een doelwit is, dat die gestresseerd is. Daarom wilden wij niet dat hij geïnformeerd zou worden.” (gehoor, p. 20) en “omdat hij voordien enkel naar zijn werk en naar zijn huis ging. Als hij wist dat hij een doelwit was en dat er mensen hem zochten, zou hij misschien enkel op zijn werk zijn en niet meer naar huis komen en bewaakt worden op zijn werk als hij niet bewaakt kon worden op zijn huis. Wij wilden voorkomen dat hij gescheiden zou zijn van zijn familie of zijn huis.” (gehoor, p. 21), ziet de Raad niet in hoe het stressniveau of het gezinsleven van zijn oom belangrijker kan zijn dan de levensbedreigingen en zijn fysieke veiligheid. Dit klemmt te meer nu verzoekers oom het hoofd was van de bewakers van een legerbasis en aldus de mogelijkheid en middelen had om zichzelf en verzoekers gezin te beschermen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bescherming nodig had.

2.7. Nog daargelaten dat verzoeker over het tijdstip van de inval in zijn huis op 25 december 2014 (3u 's nachts, vragenlijst DVZ, vraag 3.5 of tussen 22u en 23u, CGVS-gehoor, p. 27) legde verzoeker over de bedreigingen tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de eerste keer op 10 november 2014 bedreigd werd en dat zijn moeder enkele dagen later nog verschillende keren bedreigd werd (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van bedreigingen jegens zijn moeder en daarentegen verklaarde dat hij pas op 20 november de eerste bedreiging ontving, waarna hij nog 5 keer telefonisch bedreigd werd (“Ik had de eerste bedreiging op 20/11/2014 en het tweede probleem was op 25/12/2014. In tussentijd belden ze mij ongeveer 5 keer om mij te bedreigen.”; gehoor, p. 26).

Dergelijke uiteenlopende verklaringen zijn onverzoenbaar en brengen een geheel andere familiale situatie mee zodat niet kan aangenomen worden dat verzoeker zich hierin kan vergissen indien deze feiten zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

2.8. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

2.9. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt *“dat het gehoorverslag nooit herlezen werd door de DVZ. Zij kan dan ook niet weten of alles correct werd vertaald door de tolk”*, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Op het Commissariaat-generaal bevestigde verzoeker: *“Ze vroegen mij: heb je dat gezegd en is het correct. Ik zei: 'ja'. En dan zeiden ze dat ik meer mocht vertellen de volgende keer.”* (gehoor, p. 2). De asielzoeker wordt bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Dat verzoeker aldus dergelijke afwijkende verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken wijst erop dat zijn asielrelaas verzonnen is.

2.10. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker in werkelijkheid inderdaad geen vrees koesterde voor Al Shabaab. Hij verklaarde weliswaar *“Ik was constant bang, elke dag. Als ik iemand ontmoette die ik niet herkende of die ik verdacht, was ik steeds bang van hen en daarom ging ik niet naar buiten 's avonds.”* (gehoor, p. 27), maar uit zijn verklaringen blijkt ook dat zijn moeder de bedreigingen kennelijk niet eens serieus nam (gehoor, p. 18) en dat verzoeker zich na de bedreigingen geenszins heeft teruggetrokken uit het openbaar leven, noch dat hij 's avonds niet naar buiten ging. Integendeel, verzoeker gaf aan dat hij na de bedreigingen werk is beginnen zoeken, dat hij in december als leverancier voor een waterfirma werkte, waardoor hij aldus dagelijks met verschillende (onbekende) mensen in contact kwam gezien hij de watervaten aan winkeliers moest leveren (gehoor, p. 8), dat hij verder *“geen speciale maatregelen”* nam om zich verborgen te houden (gehoor, p. 27), dat hij nog ging voetballen met vrienden (gehoor, p. 28), alsook 's avonds *“ging naar een plaats waar de jeugd samenkomt”* (gehoor, p. 27). De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker *“zo voorzichtig (was) als zij kon”*, strookt dan ook geenszins met zijn eigen verklaringen.

2.11. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *“beginnen werken is uit noodzaak, ongeacht de dreiging voor haar leven”* omdat *“alle financiële last kwam op haar schouders terecht”* en *“haar gezin anders niet zou kunnen overleven”*, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker aangaf dat zijn zus als vroedvrouw-assistente werkte (gehoor, p. 9-10) en dat zijn vader in Saoedi-Arabië woont en geld stuurt naar zijn gezin (gehoor, p. 10). Uit verzoekers verklaringen blijkt ook geenszins dat hij moest werken uit noodzaak en omdat zijn gezin anders niet zou kunnen overleven, integendeel. Zo verklaarde verzoeker dat hij zich na zijn middelbaar diploma probeerde in te schrijven aan de universiteit, maar niet slaagde voor de toelatingsproeven (*“Ik begon niet onmiddellijk daarna te werken. (...) In tussentijd probeerde ik wel om mij in de universiteit in te schrijven, maar het was niet mogelijk. (...) Wanneer je je inschrijft op de universiteit moet je verschillende testen afleggen en ze zullen er een paar uitkiezen en dan anderen vallen uit. Ik was niet geslaagd en ik heb nadien ook niet meer geprobeerd om nog een keer een aanvraag in te dienen.”*; gehoor, p. 7-8), dat hij dan een maand gewerkt heeft voor de waterfirma, maar hiermee stopte omdat het slecht betaalde en omdat het zwaar werk was (*“Ik vond een job, maar het was een gewone job en ik was er een maand mee bezig en na een maand was ik er klaar mee.”*; gehoor, p. 7-8, 16), en dat hij nadien geen poging meer ondernam om nieuw werk te zoeken (*“Ik dacht er niet over na om werk te zoeken.”*; gehoor, p. 8).

Dat verzoeker, wiens familie kennelijk niet om geld verlegen zat, daar hij zich nog trachtte in te schrijven aan de universiteit, vervolgens een maand werkte maar daarna geen werk meer zocht, het risico nam te beginnen werken als waterleverancier nadat hij bedreigd was door Al Shabaab, ondermijnt dan ook wel degelijk het bestaan van een vrees voor vervolging.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.16. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.17. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.18. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-

and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.19. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.20. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat

verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappenden van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.26. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd.*

Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."

2.27. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016", " Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016" en "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het "municipal government" gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het bij het verzoekschrift gevoegde "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van mei 2016 werd, zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.28. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er "op geen enkel ogenblik onderzocht (wordt) of verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terug vallen in Somalië. Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Het is in de Somalische maatschappij onmogelijk om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan. Verwerende partij heeft niet onderzocht of dit netwerk specifiek voor verzoekende partij überhaupt aanwezig is in Mogadishu.", wijst de Raad op verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat zijn vrouw, zijn moeder en zijn drie zussen in Mogadishu wonen (gehoor, p. 9), dat hij een vriend heeft in een ander district in Mogadishu bij wie hij voor zijn vlucht kon onderduiken (gehoor, p. 11) en dat zijn vader in Saoedi-Arabië woont en geld stuurt naar zijn gezin (gehoor, p. 10). Voorts blijkt dat hij vanuit België nog regelmatig contact onderhoudt met zijn vrouw, zijn moeder, zijn vader en zijn zussen (gehoor, p. 2). Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar Mogadishu niet zou kunnen beroepen op de steun en bescherming van zijn clan of (sociaal) netwerk.

2.29. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.31. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.32. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.33. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.34. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.35. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.36. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK